

Attila elment!

Még két hete az MTA Regionális Tudományi Bizottsága ülésén találkoztunk, ott volt, velünk volt, néhány mondatot váltottunk is. Félmondatokból hallottam, hogy beteg, de mindig olyan sápadt volt, kicsit szürke az arca, nem foglalkoztam komolyan a hírrel. Aztán csak jött a lesújtó levél, hogy elment, már nincs közöttünk. A döbbenet és nyugtalanság fogott el! Írnom kell róla, el kell tőle búcsúoznom!

Nagyszerű ember, kolléga és tudós volt. A magyar mezőgazdaság és a vidék megszállott és bölcs kutatója, az értékek óvója és formálója egyben. Ő tudta, hogy ebben a szektorban mi történik, látta a vidék vergődését, tisztában volt a megváltozott világ értelmetlenségével, s állandóan, minden írásában, hozzászólásában, beszélgetéseiben erre a témára fókuszált és a megoldásokat kereste. Tudta, hogy nem jó úton járunk, hogy méltatlanul lekezelik az agráriumot és az egyre gyarapodó politikai ötletek, amik a megoldásokat szorgalmazzák irtó távol állnak a valóságtól.

A pécsi egyetem volt az otthona, a munkahelye és a hivatásának terepe. Itt nőtt fel, itt vált a szakma elismert professzorává, ebben a közösségben lett sikeres és ezt kellett elhagynia nyugdíjazásakor. Összenőtt az egyetemmel, alakította azt, formálta értékeit. Létrehozta az első regionális tudományi doktori iskolát, az első hazai regionális tudósképző műhelyt, amely példa és minta lett mindannyiunk számára. Magam a doktori iskolámat a pécsi minta alapján építettem fel, talán ma is annak elvei alapján működtetem. Az Iskola szellemiségét, a hallgatóinak megbecsülését, szeretetét a hetvenedik születésnapján tartott konferencián, megemlékezésen éreztem, láttam át igazán. Azt mondtam magamban bárcsak én is kaphassak ennyi tisztelet, szeretet, megbecsülést majd évek múlva. Azt hiszem, hallgatói, barátai, oktatótársai ott és akkor kifejezték és megköszönték az Alapító munkáját és elkötelezettségét.

A búcsú, a nyugdíjazás évei mindig nehéz időszak, erre készülni kell, ráhangolódni, az új ritmusra felkészülni! Ez Attilának úgy éreztem nem sikerült, talán az újak türelmetlensége, talán az elszakadás hétköznapi gondjai, talán a megváltozott világunk és országunk, talán mi magunk, szóval nem egyszerű, nehéz a jó megoldást megtalálni. Az elszakadás más energiákat szabadít fel, s olyan folyamatokat indít el bennünk, a lelkünkben és ezzel a szervezetünkben, amik sokszor már nem kontrollálható. Tanulság legyen mindez a maradóknak!

Búcsúozom a Magyar Regionális Tudományos Társaság alelnökétől, a vezetőtársamtól, a hazai regionális szakmai közösség alakítójától, bölcs és nyugodt formálójától, egy igaz, jó embertől.

Attila, az emléked velünk lesz, védjük és óvjuk azt a szakmát, tudományt, s annak közösségét, amit együtt alakítottunk ki, formáltunk és tettük eredményessé. Nélküled nem sikerült volna! Velünk vagy!

Győr, 2014. május 18.

Rechnitzer János